

Faro

La plumilla

Los talibanes y la verdad

El libro de estilo de la revista Time recomienda que cuanto más contundentes son los acontecimientos, más fríamente conviene escribir sobre ellos.

No hace falta emplear adjetivos para narrar cómo se comportaron los talibanes cuando gobernaron entre 1996 y 2001. Alfonso Rojo asistió a una rueda de prensa del ministro de Salud en la que se quejó de que la Cruz Roja no participara en cortar las manos de los ladrones. Por no hablar de las ejecuciones y lapidaciones.

Ahora han dicho que respetarán a las mujeres «dentro de la ley islámica» (sin aclarar su interpretación) y se suben a los autos de choque para despertar confianza. Lamentablemente, no cabe confiar en estos gestos. No aceptan como premisa que la vida de un ser humano es inviolable.

ANTONI COLL I GILABERT
 @Collgilbert

La mirada
 des de Collsuspina

Simó Lloberas i Venes va ser un personatge conegudíssim a la seva època: alcalde, armador, cònsol de Veneçuela, popular pels seus acudits, inspirador de corrandes... I pels famosos gegants i nanos 'negritos'

PER TATE CABRÉ
 tate@tatecabre.com

ELS NEGRITOS DE DON SIMÓN TOTHOM A TARRAGONA CONEIX 'ELS NEGRITOS', PERÒ QUI ERA DON SIMÓN?

Buenos días, Don Simón. Paseando?
 -Estoy paseando tuétano arriba, tuétano abajo, leyendo un naípe que dice que viene un barco cargado de ladrillos y que viene de Maón.

Aquest divertit diàleg surrealista, ambientat al moll de Tarragona, en un castellà mal traduït del català, on el moll és un tuétano, i una carta és un naípe, devia tenir lloc entre el cèlebre «Don Simón» i algun convilatà de la seva època que va fer córrer l'acudit. Aquesta era una de les moltes contalles sobre el meu quadravi -el besavi de la meua àvia- que ella explicava sovint però que el temps m'havia mig esborrat i que he recuperat gràcies a la prodigiosa memòria del meu oncle valencià i rebesnét de «Don Simón», Artur Serrano Punyed. Curiosament, l'anècdota del tuétano i el naípe de Don Simón, la coneixien a Reus persones sense relació amb el protagonista, tal va ser la seva popularitat.

Els jocs de paraules, la sornegueria... Donen una idea del sentit de l'humor del personatge, que en una de les seves moltes actuacions a l'Ajuntament de Tarragona als anys 50 del segle XIX -on va ser regidor, tinent d'alcalde i fins i tot alcalde accidental el 1874- va impulsar la creació dels gegants negritos de la ciutat, inspirats en els seus propis servents, marit i muller procedents de Guinea Equatorial, país des del qual importava fusta a través de la seva empresa naviliera. Cada dia «els negritos de don Simón» servien xocolata desfeta a la família al jardí frontal de casa seva, situada a l'actual Rambla Nova 46, un espectacle que cridava l'atenció dels passejants. A la mort del personatge, la seva vídua va donar l'edifici a la cúria, que al jardí posterior hi va aixecar el Teatre Metropol.

Simó Lloberas el dia que va rebre el rei Amadeu de Savoia durant la seva visita a Tarragona el 1878.

Només tenia quatre anys quan la seva mare, Rosa Venes, l'Agustina d'Aragó de Tarragona, es va destacar al setge del 1811

Simó Lloberas i Venes és un personatge històric per restablir. Fill gran de l'heroïna de la Guerra del Francès Rosa Venes i Clusas, només tenia quatre anys quan la seva mare es va destacar al setge de Tarragona del temut general Suchet el 1811. La família va sobreviure miraculosament a la massacre, l'heroïna va tenir més descendència, i gràcies a les prerrogatives que li va atorgar Ferran VII -exempció d'impostos per comerciar amb ultramar, supressió del servei militar per als seus fills, i honors militars amb sou, que ella va rebutjar- van poder iniciar una pròspera casa comercial al port, en la qual Simó va treballar intensa-

ment al costat dels seus pares i que li va permetre, als 34 anys, casar-se amb una barcelonina de família acomodada i de metges, 14 anys més jove, Mercè Mirall de Villaronga, nom amb el qual encara avui es coneixen la casa de la Rambla i el panteó al cementiri de l'Oliva.

Va ser un tarragoní molt conegut a la seva època, tant per la vessant popular de la seva personalitat com pel seu activisme als diferents governs municipals, on va arribar a alcalde, a la societat, on va participar en les juntes de moltes entitats i va fundar moltes empreses com la companyia de Tramvies de Tarragona. També va rebre el rei Amadeu de Savoia durant la seva visita el 1878, juntament amb tots els prohoms tarragonins del moment i d'aquella recepció es conserva la fotografia que il·lustra aquest text. Malgrat tant de tarragonisme, avui en dia ja ningú no es recorda de Simó Lloberas i Venes, i ni tan sols té entrada a la Viquipèdia.

Una altra de les cançonetes misterioses i surrealistes de Don Simón que cantava la meua àvia m'intrigava molt: algú li aconsellava a Don Simón -ell sempre volia que el tractessin de Don- que vigilés perquè perillava la seva vida; potser perquè era liberal? Potser li feien xantatge? I també hi surt el nom d'un vent, l'aquilón, potser amb doble sentit? M'encantaria que algun lector ens ajudés a desxifrar la cançoneta, i si no pot ser, la continuarem cantant tal qual, en record i homenatge a un home singular:

«Senyor Don Simón/ no surti de nit/ que el volen matar./ Si usted oyera las puertas crujir/ no se alarme, serà el aquilón/ bon, bon, bom/ bon, bon, bom/ bon, bon, bom».

Periodista

Doctora en Periodisme i Ciències de Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, Tate Cabré ha treballat en premsa i televisió. És Guia Oficial de Turisme de Catalunya.

